

Ingers tankar

Så här kan man också fira sin födelsedag

Det hade varit busväder tidigare i veckan, snöglapp och snömodd på alla vägar. Jag hade nästan slut på allt i kylskåpet. Pratade med min dotter Charlotte och hon sa att på torsdag blir det mer snö så ska du åka ut gör det på onsdag morgon. Så det gjorde jag. Märkte att jag fick ta det väldigt försiktigt. Valde vägar med lite trafik. Gjorde inköpen samtidigt som jag konstaterade att det var som skridskobanor på alla kundparkeringar.

Allt gick bra tills jag var nästan hemma, hade bara ett par hundra meter till mitt garage. Där mitt i en 90 graderskurva med en efterföljande backe nedför står en lyktstolpe på en refug. Jag hade växlat ner och saktat farten rejält, eftersom det är 30-väg på området. Ändå hade bilen för mycket rörelseenergi i svängen. Jag kände mej så maktlös och utlämnad, kunde inget göra, Fasen också hann jag tänka innan smällen. Det kändes som om bilen blev helt demolerad.

Alla krockkuddarna löste ut och bilen ställde sig på snedden. Blev som rök inuti bilen. Jag skrek rakt ut, blev både rädd och förtvivlad. Trodde bilen skulle börja brinna. Men röken kom från krockkuddarna. Först kunde jag inte ta mej ut på grund av krockkuddarna. Hade inget att skära loss dem med. Föraren i bilen bakom mej såg hela förloppet och hjälpte mej att åla ut under sidokudden. Jag skakade i hela kroppen och han kramade om mej och försökte lugna mej. Kunde inte ens hantera min mobil så en annan bilförare, en ung grannfru, hjälpte mej att ringa. Dottern svarade inte, hon satt på möte. Så vi ringde mågen Patrik. Han är alltid lugn som en filbunke och

han tog på sig att kontakta Charlotte. "Du körde ju så sakta" sa han som körde efter mej. Det hjälpte inte. Det fanns inte en gnutta sand på vägen. Det är kommunen som är ansvarig för den.

Min grannfru körde mej hem med varukassarna. Patrik ordnade med bärgare och min granne Sven körde mej tillbaks till olycksplatsen så jag kunde lämna bilnyckeln till bärgaren. Då var klockan två. Jag ringde försäkringsbolaget och anmälde det hela, sedan kunde jag inte göra mer. Charlotte ringde och sa att hon skulle koma hem fast jag sa att jag klarar mej. Hon åkte ändå. Med tåg och buss direkt från jobbet i Stockholm.

Det var trevligt att hon kom. Vi drack te och åt en fin liten tårta från Vetekatten som hon haft med. Jag fick en fin tulpanbukett. På kvällen lagade jag pasta med min vegofärssås och vi tog ett glas rött till. Nu får jag nog vänta ett bra tag innan bilen fixas. Jag hoppas att inte frambalken blivit skadad. Synliga skador är framtill på vänstra flygeln och vänster bakdörr. Navkapseln på vänster fram är demolerad. Självt fick jag ett decimeterlångt sår på vänster handled (troligen av en krockkudde) och har lite ont i nacken och ena skuldran, men inget allvarligt.

Är så tacksam för hjälpen jag fick av mannen i bilen bakom, min grannfru i huset intill och närmsta granne Sven. Dessutom var det flera bilar som passerade som erbjöd sin hjälp. Medmänniskor som bryr sig, så skönt att de finns.

Inger Klintberg Danielsson 23-03-04